

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **JONAS TOUR s.r.o.**, IČ 25302752, se sídlem Ostružná 82, zast. Mgr. Vojtěchem Peštukou, advokátem, se sídlem Rumunská 1798/1, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 27. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R227/2015/VZ-30956/2016/321/IPs, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2018, č. j. 29 Af 101/2016 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vojtěcha Peštuky, advokáta, se sídlem Rumunská 1789/1, Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 27. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R227/2015/VZ-30956/2016/321/IPs, zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015, č. j. ÚOHS-S249/2015/VZ-18488/2015/542/JVo, kterým žalovaný uznal žalobkyni vinnou výrokem I. ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), tím, že nedodržela postup stanovený v § 76 odst. 1 a 6 zákona o veřejných zakázkách, neboť nevykloučila ze zadávacího řízení na část 3. veřejné zakázky „*Pořízení zasněžovací techniky a doplňkové infrastruktury pro lyžařský areál Ostružná*“ uchazeče - Aqua Industrial, s.r.o., IČO 25819321 (dále jen „Aqua Industrial“), ačkoli nabídka tohoto uchazeče

nesplňovala požadavky zadavatele stanovené v zadávací dokumentaci na prokázání technických kvalifikačních předpokladů, přičemž tento postup zadavatele ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel uzavřel dne 25. 7. 2014 s vybraným uchazečem smlouvu o dílo, výrokem II. ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, protože nesplnila povinnost uveřejnění stanovenou v § 48 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, neboť na svém profilu neuveřejnila ode dne uveřejnění oznámení zadávacího řízení kompletní textovou část zadávací dokumentace k veřejné zakázce, a to alespoň do konce lhůty pro podání nabídek, a výrokem III. ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách tím, že nedodržela postup stanovený v § 147 odst. 8 citovaného zákona, neboť nesplnila povinnost uveřejnit úpravu v Oznámení o zakázce ve vztahu k prodloužení lhůty pro podání nabídek do zadávacího řízení na veřejnou zakázku, přičemž takto upravená lhůta byla oznámena pouze prostřednictvím dodatečných informací č. 1 ze dne 2. 6. 2014. Za spáchání uvedených správních deliktů uložil žalovaný výrokem IV. žalobkyni pokutu ve výši 60.000 Kč.

[2] Předseda žalovaného konstatoval, že nabídka vybraného uchazeče nesplnila požadavky stanovené v zadávací dokumentaci a hodnotící komise ji tak byla povinna vyřadit, což neučinila. Žalobkyně proto porušila zákon o veřejných zakázkách a dopustila se správního deliktu. Odmítl přitom argument žalobkyně, že jednala v časové tísní a že by v případě vyloučení daného uchazeče v důsledku existence toliko jedné nabídky musela celé výběrové řízení zrušit. Podmínky zákona o veřejných zakázkách je totiž nezbytné dodržovat. Předseda žalovaného uvedl, že žalobkyně zveřejnila zadávací dokumentaci bez příslušných příloh, čímž porušila povinnost ve smyslu § 48 zákona o veřejných zakázkách. Zdůraznil přitom, že právě zveřejnění zadávací dokumentace slouží k tomu, aby se uchazeči o veřejnou zakázku mohli kvalifikovaně rozhodnout, zda podají nabídku či nikoliv, přičemž nedostatečné množství informací může vést k tomu, že někteří potenciální zájemci v důsledku nastíněného postupu nabídku nepodají. Předseda žalovaného uvedl, že žalobkyně nesplnila povinnost zveřejnit prodloužení lhůty pro podání nabídek do zadávacího řízení ve Věstníku veřejných zakázek, neboť tuto informaci oznámila jen prostřednictvím dodatečných informací č. 1 ze dne 2. 6. 2014. V dané souvislosti upozornil předseda žalovaného, že žalobkyně porušila zásadu transparentnosti, čímž je dána i společenská škodlivost nastíněného jednání. Podle předsedy žalovaného odpovídá uložená pokuta okolnostem případu s tím, že je řádně odůvodněná a nemá likvidační účinky.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 10. 2018, č. j. 29 Af 101/2016 - 78, zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Uvedl, že při posuzování jednání žalobkyně nejprve zkoumal, zda v mezidobí od spáchání správního deliktu nebyla přijata nová právní úprava, která by pro žalobkyni byla příznivější. Proto soud analyzoval příslušná ustanovení zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový zákon o veřejných zakázkách“). Krajský soud konstatoval, že jednání vymezená výrokem II. a III. rozhodnutí žalovaného jsou postižitelná podle nového zákona o veřejných zakázkách jen v případě, kdy mají (mohou mít) vliv na výběr dodavatele, oproti dřívější úpravě, která předpokládá trestnost těchto jednání, aniž by se zkoumalo, zda došlo, resp. mohlo dojít, k ovlivnění výběru dodavatele.

pokračování

Nová právní úprava je tak pro žalobkyni příznivější. Byť správní orgány nebyly povinny zkoumat, zda došlo (mohlo dojít) k ovlivnění výběru dodavatele, přesto se danou otázkou zabývaly. Krajský soud však dospěl k závěru, že jednání uvedená pod výroky II. a III. rozhodnutí žalovaného nebyla způsobilá ovlivnit výběr dodavatele. Žalobkyně na svém profilu zveřejnila zadávací dokumentaci obsahující stěžejní informace o veřejné zakázce. Za situace, kdy správní orgány i žalobkyně jsou ve shodě, že případným zájemcům zaslala žalobkyně bezplatně i další podklady, nelze konstatovat, že by žalobkyně porušila zásadu transparentnosti, rovnosti či zákazu diskriminace. Podle krajského soudu je nepravděpodobné, že by případný zájemce po přečtení dokumentace neměl o zakázku zájem, který by v něm vzbudily až příslušné přílohy. Nedošlo tak k informační nouzi, jak uváděl žalovaný. Obdobné platí i pro nezveřejnění změny lhůty pro podání nabídky z 10.00 hodin na 10.30 hodin v oficiálních věstnících. Podle krajského soudu zde chybí reálná vazba na možnost ovlivnění výběru dodavatele. Nad rámec uvedeného krajský soud doplnil, že ve vztahu k výrokům II. a III. se měly správní orgány důsledněji zabývat materiální stránkou deliktů s tím, že krajský soud má o jejím naplnění značné pochybnosti. Ve vztahu k jednání uvedenému pod výrokem I. rozhodnutí žalovaného krajský soud konstatoval, že správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť se oba správní orgány vůbec nevěnovaly závěrečnému odstavci bodu 6.5 zadávací dokumentace, v důsledku čehož se nezabývaly tím, zda doložené doklady (ne)mohou být považovány za rovnocenné a prokazující splnění technických kvalifikačních předpokladů. Uložil proto správním orgánům, aby se zabývaly povahou doložených dokladů v jejich vzájemné souvislosti za účelem potvrzení či vyvrácení, zda se může jednat o dokumenty rovnocenné a prokazující technické kvalifikační předpoklady.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[4] Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že porovnával, jaké kvalifikační podmínky stanovila žalobkyně a jak jejich splnění prokázal vybraný dodavatel. Je rovněž zřejmé, že se stěžovatel zabýval obsahem jednotlivých dokumentů v souvislosti s požadavky žalobkyně i z hlediska toho, zda předložené doklady (ne)mohou být považovány za rovnocenné a prokazující splnění technických kvalifikačních předpokladů. Žalobkyně toliko připustila „jiný rovnocenný doklad“, nicméně nelze bez dalšího dovodit, že by rezignovala na požadavek výslovně uvést požadované údaje. Stěžovatel žalobkyni vytkl, že vybraný uchazeč požadované údaje k vybraným referencím vůbec nepředložil a tím pádem ani neprokázal kvalifikaci podle požadavků. Tento závěr stěžovatel uvedl i v žalobou napadeném rozhodnutí.

[5] Stěžovatel dále namítl, že se dostatečně zabýval materiální stránkou deliktů uvedených ve výrocích II. a III. rozhodnutí žalovaného. U obou správních deliktů mohlo dojít k ovlivnění výběru uchazeče. Nekompletní zveřejnění dokumentace mohlo některé zájemce odradit a skutečnost, že by jim žalobkyně k dotazu zbývající část dokumentace poskytla, toto pochybení nemůže zhojit. Přitom žalobkyně nijak nevysvětlila, proč část dokumentace nezveřejnila. Podle stěžovatele změna lhůty pro podání nabídky z 10.00 hodin na 10.30 hodin, která nebyla uvedena v oficiálních věstnících, byla způsobilá ovlivnit

výběr uchazeče. Odmítl přitom názor krajského soudu, že takto krátká doba nehraje roli s tím, že v odůvodnění rozsudku se nenachází vysvětlení, jaká změna časové lhůty má potenciál mít vliv na výběr uchazeče. Pokud by stěžovatel přijal názor krajského soudu, vneslo by to do jeho rozhodovací praxe prvek nejistoty. Stěžovatel totiž vychází z názoru, že i krátké prodloužení lhůty, o kterém nebyli potenciální účastníci zadávacího řízení řádně informováni, může ovlivnit výběr konečného uchazeče. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatel uvedl, že zadávací řízení je formalizovaný proces, v němž je nezbytné dodržovat zákonné požadavky. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s názorem krajského soudu, podle něhož se správní orgány nijak nevypořádaly s otázkou, zda doklady, které předložil dodavatel, (ne)mohou být považovány za rovnocenné a prokazující splnění technických požadavků. Doplnila přitom, že v případě „jiných rovnocenných dokladů“ se z povahy věci nemůže jednat o čestné prohlášení či jiný alespoň částečně obsahově shodný dokument, neboť tím by možnost předložení „jiných rovnocenných dokladů“ ztrácela smysl. Jde tedy primárně o to, zda mohly předložené dokumenty technickou způsobilost prokázat, a nikoliv, zda obsahovaly údaje, které má obsahovat čestné prohlášení. Žalobkyně se ztotožnila se závěrem krajského soudu, že správní orgány musí znova posoudit materiální stránku projednávaných deliktů. Podle žalobkyně byla zadávací dokumentace zveřejněna v rozsahu umožňujícím přihlásit se do výběrového řízení s tím, že potenciální zájemci o veřejnou zakázku nebyli v informační nouzi. Doplnila, že podle jejího názoru zveřejnila celou textovou část zadávací dokumentace s tím, že výklad správních orgánů tvrdící její nedostatečné zveřejnění je účelový. K prodloužení lhůty pro podání nabídek doplnila, že pokud by se skutečně možný zájemce o zakázku cítil tímto postupem dotčen, podal by nepochybně podnět k přezkumu takového postupu, avšak k ničemu takovému nedošlo. Přitom je zřejmé, že seriózní zájemce by netvořil nabídku na poslední chvíli, ale s dostatečným časovým předstihem. Připomněla, že krajský soud svůj rozsudek vydal na půdorysu projednávané věci, a proto nemohl v obecnosti vymezit (ne)přijatelná prodloužení lhůty pro jiné případy. Odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu považuje žalobkyně za nepřiléhavé. Upozornila přitom, že rozhodnutí správních orgánů byla podkladem pro postup Úřadu Regionální rady regionu soudružnosti Střední Morava, který žalobkyni na předmětný projekt odebral část dotace. Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace správních orgánů zjistil, že žalobkyně zadávala v otevřeném řízení veřejnou zakázku na „*Pořízení zasněžovací techniky a doplňkové infrastruktury pro lyžařský areál Ostružná*“, jejíž oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 22. 5. 2014 pod ev. č. 486121 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 27. 5. 2014 pod ev. č. 2014/S 101-176361. Ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek vyplývá, že žalobkyně obdržela dne 14. 7. 2014 čtyři nabídky (v časech 9:30, 9:31, 9:35 a 9:38), přičemž tři uchazeči splnili kvalifikaci v požadovaném rozsahu a jeden uchazeč byl ze zadávacího řízení vyloučen, jelikož nepředložil doklad prokazující splnění základního kvalifikačního předpokladu podle § 53 odst. 1 písm. j) a doklad prokazující splnění profesního kvalifikačního předpokladu podle § 54 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Jako nejvýhodnější byl pro všechny tři části veřejné zakázky vyhodnocen uchazeč Aqua Industrial, s.r.o., se kterým dne 25. 7. 2014 uzavřela žalobkyně smlouvu o dílo. Celková cena veřejné zakázky činila včetně daně z přidané hodnoty 17.299.781 Kč.

[10] Podle § 120 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách se zadavatel „*dopustí správního deliktu tím, že a) nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku, b) nesplní povinnost uveřejnění stanovenou tímto zákonem, nebo nedodrží způsob uveřejnění stanovený tímto zákonem.*“

[11] Podle § 268 odst. 1 písm. a) nového zákona o veřejných zakázkách „*se zadavatel dopustí přestupku tím, že nedodrží pravidla stanovená tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky nebo pro zvláštní postupy podle části šesté, přičemž tím ovlivní nebo může ovlivnit výběr dodavatele nebo výběr návrhu v soutěži o návrh, a zadá veřejnou zakázku, uzavře rámcovou dohodu nebo se soutěž o návrh považuje po výběru návrhu za ukončenou.*“

[12] Podle § 269 odst. 1 nového zákona o veřejných zakázkách „*se zadavatel dopustí přestupku při uveřejňování podle tohoto zákona tím, že a) neodešle k uveřejnění oznámení o zadání veřejné zakázky nebo oznámení o uzavření rámcové dohody v souladu s tímto zákonem, b) neodešle k uveřejnění oznámení o zrušení zadávacího řízení v souladu s tímto zákonem, c) neodešle k uveřejnění oznámení o změně smlouvy na veřejnou zakázku v souladu s tímto zákonem, d) neodešle k uveřejnění oznámení o změně doby trvání dynamického nákupního systému na veřejnou zakázku v souladu s tímto zákonem, e) neuveřejní písemnou zprávu zadavatele v souladu s § 217 odst. 5.*“

[13] S přihlédnutím k závěrům vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, se krajský soud správně ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zabýval nejprve tím, zda v mezidobí od spáchání správního deliktu nebyla přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobkyni příznivější. Přitom nepochybil, když dospěl k závěru, že úprava v novém zákoně o veřejných zakázkách je pro pachatele příznivější, jelikož rozšiřuje objektivní stránku skutkové podstaty o další okolnost. Krajský soud správně vymezil, že „*zákonodárce jednání, která porušují povinnost uveřejnění a naplňují znaky některé z 6 skutkových podstat, považuje za závažné „sama o sobě“, a tudíž není nutné, dále zkoumat, zda má potenciál ovlivnit výběr dodavatele. Porušení všech ostatních povinností uveřejnění, které vyplývají ze zákona, lze postihovat podle „obecného“ § 268 odst. 1 písm. a) nového zákona o veřejných*

zakázkách jako nedodržení pravidel stanovených zákonem - v tomto případě ovšem s obligatorním požadavkem, aby nedodržení pravidel mělo minimálně potenciál ovlivnit výběr dodavatele (potažmo výběr návrhu).“

[14] Nejvyšší správní soud uvádí, že jednání žalobkyně není možné podřadit pod žádnou z variant deliktního jednání podle § 269 odst. 1 nového zákona o veřejných zakázkách. Proto je nezbytné vycházet z § 268 odst. 1 nového zákona o veřejných zakázkách, který pro vznik správněprávní odpovědnosti žalobkyně kromě „prostého“ porušení zákona o veřejných zakázkách v oblasti uveřejnění zakázky požaduje, aby její jednání bylo způsobilé i ovlivnit výběr dodavatele.

[15] Se závěrem správních orgánů, že žalobkyně nezveřejnila kompletní textovou část zadávací dokumentace, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. V daném ohledu je rozhodující, že podrobná zadávací dokumentace byla na profilu žalobkyně zveřejněna, přičemž z jejího obsahu bylo bez dalšího zřejmé, co má být předmětem veřejné zakázky, včetně toho, jaké přílohy jsou její součástí. Zveřejněná zadávací dokumentace plně postačovala k tomu, aby se potenciální uchazeč mohl se zadáním veřejné zakázky seznámit a rozhodnout se, zda se bude o zakázku ucházet, resp. zda žalobkyni osloví s žádostí o předložení zbývajících částí podkladů. Ostatně přímo v informaci o veřejné zakázce je sdělení žalobkyně, že případně zdarma poskytne i zbývajících část dokumentace.

[16] Podle Nejvyššího správního soudu nebylo možné po žalobkyni spravedlivě požadovat, aby zveřejnila kompletní podklady pro veřejnou zakázku, jestliže zákon o veřejných zakázkách po ní požadoval, aby zveřejnila alespoň textovou část zadávací dokumentace. Je zřejmé, že výklad slovního spojení „zveřejnit alespoň textovou část zadávací dokumentace“ může být nejasný, a pro všechny případy proto není *a priori* zcela postaveno na jisto, co již zadavatelé nemusí, resp. musí, zveřejnit. V takovém případě nelze v pochybnostech postupovat v neprospěch adresáta veřejné správy, neboť se správní orgány pohybují v oblasti správního trestání. Nicméně Nejvyšší správní soud je i přes uvedené názoru, že v daném případě pochybnosti ve skutečnosti vůbec nevznikly, neboť žalobkyně svou povinnost naplnila v dostatečném rozsahu. Smyslem dané zákonné povinnosti není zveřejnit veškeré existující informace vztahující se k veřejné zakázce, ale naopak předat potenciálním uchazečům takové informace o zakázce samotné, aby mohli posoudit, zda o zadávací řízení projeví zájem, což bylo naplněno. Lze proto doplnit, že všichni potenciální uchazeči měli srovnatelný přístup ke všem klíčovým informacím a zároveň jim byly na žádost dostupné všechny další relevantní doplňkové dokumenty. Postup žalobkyně tedy nevzbudil pochybnosti o transparentnosti výběrového řízení, ani nemohl negativně ovlivnit výběr nejvhodnějšího dodavatele.

[17] Totožný závěr Nejvyšší správní soud učinil i ve vztahu k nezveřejnění změny lhůty pro podání nabídek dne 14. 7. 2014 z času 10.00 hodin na čas 10.30 hodin v oficiálních věstnících. Je sice zřejmé, že žalobkyně v dané souvislosti porušila své zákonné povinnosti, což ostatně i sama uznala, její jednání však nebylo způsobilé ovlivnit výběr nejvhodnějšího dodavatele. Podle Nejvyššího správního soudu je rozhodující, že výše uvedenou změnu provedla žalobkyně dne 2. 6. 2014, tj. s více než měsíčním předstihem před koncem lhůty a navíc lhůtu prodloužila jen o velmi krátkou dobu. Nelze proto předpokládat, že by byl

pokračování

potenciální uchazeč více motivován k podání nabídky v důsledku získání 30 minut navíc pro tvorbu nabídky za situace, kdy ke změně konce lhůty došlo se značným předstihem. Je tedy zřejmé, že byť se striktně vzato jednalo o porušení zákona o veřejných zakázkách, povaha tohoto pochybení je natolik marginální a bezvýznamná, že nemohla ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a tudíž zde není dán důvod pro závěr o trestnosti jednání žalobkyně. Ten nelze dovozovat ani ze skutečnosti, že je zadávací řízení formalizované s tím, že v jeho rámci musí zadavatelé plnit zákonem stanovené podmínky. Správní orgány jsou totiž povinny vždy zkoumat závažnost jednotlivého porušení zákona a tomu adekvátně uzpůsobit svou reakci.

[18] K námitce stěžovatele, že krajský soud v obecnosti nespécifikoval, jakým způsobem nahlížet na nedodržení povinnosti zveřejnit změnu lhůty, Nejvyšší správní soud uvádí, že je stěžovatel povinen přihlížet vždy ke konkrétním okolnostem případu, přičemž nemůže pro svou činnost očekávat od soudů konkrétní a vyčerpávající návod pro veškeré myslitelné situace. Pro úplnost lze doplnit, že judikatura správních soudů je ve vztahu k posuzování marginálních pochybení ustálená a lze z ní v rozhodovací činnosti správních orgánů vycházet. Je proto primárně úkolem stěžovatele, aby vždy dostatečně vyhodnotil okolnosti případu a přizpůsobil tomu přijaté rozhodnutí.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí předsedy stěžovatele jsou ve vztahu k posouzení otázky, zda vybraný uchazeč, společnost Aqua Industrial, s.r.o., splnil technická kvalifikační kritéria požadovaná žalobkyní, nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Z obsahu těchto rozhodnutí plyne, že žalovaný i jeho předseda se zcela opomněli zabývat tím, zda doložené doklady (ne)mohou být považovány za rovnocenné a prokazující splnění technických kvalifikačních předpokladů ve smyslu posledního odstavce bodu 6.5 zadávací dokumentace. Z obou rozhodnutí naopak vyplývá, že nesplnění technických kvalifikačních předpokladů pro část 3. veřejné zakázky vyvozovali z toho, že poskytnuté doklady neodpovídají vyjmenovaným dokladům a požadavkům na ně uvedeným v předchozích odstavcích bodu 6.5 zadávací dokumentace.

IV. Závěr

[20] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[21] Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zcela úspěšná, proto jí Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši. Zástupce žalobkyně učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým bylo písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti. Za tento úkon právní služby náleží zástupci žalobkyně mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm.

d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3.400 Kč. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu